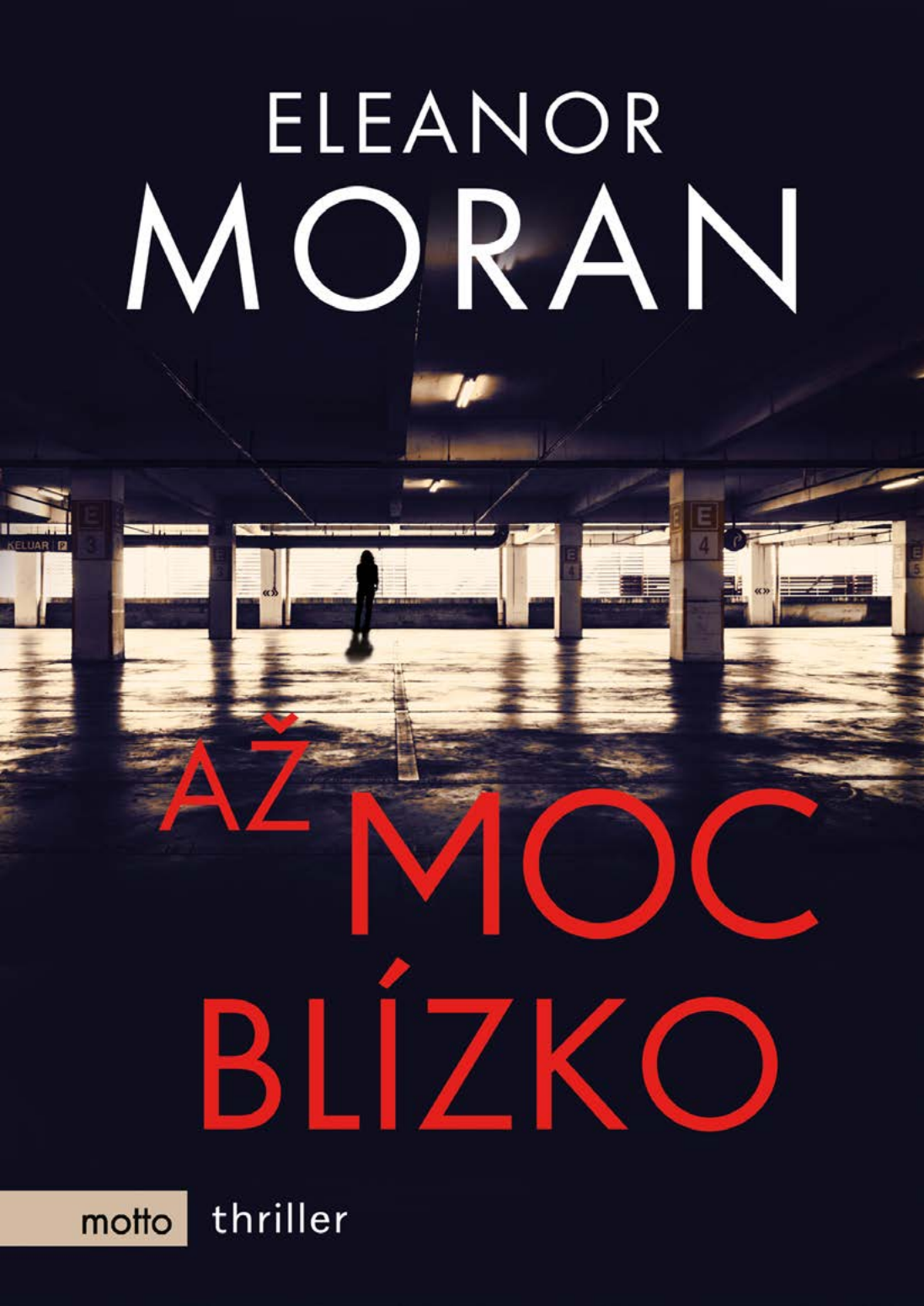

The background of the cover is a photograph of a multi-level parking garage. The scene is dimly lit, with light coming from windows in the distance, creating a moody and mysterious atmosphere. A single person is standing in the center of the frame, looking towards the light. The concrete pillars and floor of the garage are visible, with some signs like 'E 4' and 'KELUAR' (Exit) on the pillars.

ELEANOR
MORAN

AŽ
MOC
BLÍZKO

motto thriller

Až moc blízko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Eleanor Moran

Až moc blízko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

ELEANOR
MORAN

AŽ
MOC
BLÍZKO

Praha 2017

Přeložila Irmgard Kolinská

Copyright © 2016 by Eleanor Moran

Translation © Irmgard Kolinská, 2017

Cover Photography © whoisho/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0949-7

ISBN e-knihy 978-80-267-1007-3 (1. zveřejnění, 2017)

Pro Kay s láskou

10. červen – Sarah

Začalo to poklidně. To se někdy během dne stává – jako bych byla schovaná ve velké, betonové skříni. Občas vjede nebo vyjede auto, lidé na mě zírají a diví se, proč z té nablýskané kraksny nevylezu. Nic jim do toho není. Někdy se mi chce vypláznout na ně jazyk, jako kdyby mi bylo šest. Jednou jsem to udělala na nějakého starého páprdu v obleku, který na mě civěl okénkem, jako kdyby byl ředitelem školy, kam chodím, ale pak jsem si vzpomněla, že to poslední, co potřebuju, je být nápadná. Nasadila jsem úsměv a doufala jsem, že si bude myslet, že se mu to jen zdálo. Je úžasné, co si lidé dokážou namluvit, když je pravda příliš neuvěřitelná.

Pravda je, že ten den jsem téměř nic nevnímala. Byla jsem duchem nepřítomná, zírala jsem na telefon, posílala polibky v naději, že porozumí. Byla jsem připravená stát se někým jiným. Jen jsem potřebovala trochu času, aby se potvrdilo to nejhorší, co si o mně myslel.

Najednou už nebyl klid. Ani v mé hlavě, ani venku. Když jsem vystoupila, nejdřív jsem kráčela pomalu, ale pak už jsem neměla na vybranou. Utíkala jsem ze všech sil a tenisky se mi smekaly sem a tam po zrádné kluzké podlaze.

Pak se to stalo. Padala jsem. Nebylo to tak, že by mi před očima v jediném záblesku proběhl celý můj život, kdepak. Všechno se sběhlo do jediného slova. Nevím, jestli jsem ho vykřikla, nebo se jím prostě stala.

LITUJU.

KAPITOLA PRVNÍ

Georgie byla těhotná. A tím nemyslím normálně těhotná, ale obrovsky těhotná – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se nakonec na porodním sále zjistilo, že si tam uvnitř hraje na schovávanou ještě jedno miminko. Její útrapy byly o to větší, že byl právě jeden z těch nepříjemně horkých a vlhkých londýnských dnů, kdy slunce žhne zpoza mraků a člověk má pocit, že se po městě pohybuje jako v husté houbové polévce. Georgie sebou žuchla na červenou pohovku v mé ordinaci, z oteklých nohou si sundala sandály a zhluboka se napila vody z lahve. Když jsem ji pozorovala, představovala jsem si, jak se budu cítit já, až někdy – jestli vůbec někdy – budu v sobě nosit další lidskou bytost. Georgie zprudka postavila lahev na stolek u pohovky.

„Prostě nevím, jak s ní mám o tom mluvit,“ posteskla si a z hezkého obličejce si odhrnula vlhký pramen tmavých vlasů. „Někdy mám pocit, že mě kvůli tomu nenávidí. Ale já jsem to udělat musela. Musela jsem věřit, že až...“ Odmlčela se a pohlédla na mě.

„Jak se tenhle týden jmenuje?“

„Oscar,“ prohlásila rozhodně. „... že až se Oscar narodí, bude ho milovat stejně jako já.“ Georgie týden co týden vymýšlela jména a oslovovala jimi své vytrvale rostoucí břicho, aby zjistila, jestli jsou dost dobrá. „Napadlo mě, že Otto zní jako jméno nějakého německého koulaře,“ vysvětlovala. S úsměvem jsem pokrčila rameny. „Neříkejte, že jste si to taky nemyslela.“

Georgie byla moje oblíbená pacientka, jedna z těch mála, o nichž jsem si myslela, že by mohly být mými kamarádkami i v reálném životě. Před časem se rozhodla, že už nemůže čekat, až se její stálá

partnerka smíří s myšlenkou, že by měly mít dítě, jednoduše si našla kliniku a odhodlala se k samostatné akci.

„Co si myslí Maggie o tom, jestli to má být Oscar, nebo Otto? Chtěla jste se jí přece zeptat přímo, ne? Abyste viděla, jak bude reagovat, když nebudete pořád jen kroužit kolem horké kaše?“

Georgie chvilku nic neříkala. Zuby si hryzala spodní ret, což dělala vždycky, když se něčím trápila. Otočila se k oknu a dívala se ven, aby získala čas. Mám ordinaci na rohu Baker Street s vyhlídkou na nikdy nekončící šňůru vozidel proudících po Marylebone Road. Hned za ní je ovšem Regent's Park, oáza zeleně. Dobře vím, že bych si měla občas udělat čas a zajít si tam odpočinout, ale nějak se k tomu nikdy nedostanu.

Čekala jsem, až si Georgie zformuluje odpověď, a v nastalém tichu jsem zaslechla slabé, naléhavé zazvonění mobilu. Proklínala jsem se, že jsem ho nevypnula, a jen jsem doufala, že zvonění ji nevyruší z jejích myšlenek. Ale zdálo se, že ho ani neslyšela.

„Řekla jen, že to je moje dítě...“ Úplně ztišila hlas. „Nic víc.“

Zmocnila se mě touha ji chránit, ale hned jsem se ovládla. Abych mohla být pro své klienty co nejlepší oporou, musím si udržet profesionální odstup. Georgie už ke mně chodila šest měsíců, a záleželo mi na ní. Bylo jí devětatřicet, byla úspěšnou grafickou designérkou a žila ve šťastném vztahu. Měla však pocit, že jí to nestačí. A teď tedy byla v očekávání Oscara. Nebo Otty. V jednom mimořádně špatném týdnu to byl dokonce Lucien.

„Takovou odpověď jste asi nesla těžce.“

Georgie přikývla a v očích se jí objevily slzy.

„Cítila jsem se jako idiot,“ roztřeseně souhlasila.

Začala jsem pochybovat o svých terapeutických schopnostech. Nenaléhala jsem na ni při minulém sezení až příliš tvrdě? Nepatřím k terapeutům, kteří téměř nikdy nenabízejí vlastní řešení problému a místo toho ho neustále nezáživně přehazují zpět na vynervovaného klienta: „*Co si myslíte, že byste měl udělat?*“ Snažím se naopak ponořit do problému spolu s klientem. Právě minulý týden jsem Georgie nabádala, aby změnila své chování, a já se tak dozvěděla, co to s jejím

vztahem udělá. Ozvalo se další naléhavé zvonění. Předstírala jsem, že neexistuje, a soustředila jsem se jenom na Georgii.

„Myslím, že jste vůbec nebyla za idiota,“ vysvětlila jsem jí. „Byla jste statečná – nechtěla jste už dál prožívat tu agresivní, tichou studenou válku. Jen jste nedostala odpověď, v jakou jste doufala.“

Georgie svésila ramena a bylo vidět, jak v ní povolilo napětí.

„Máte děti?“

Už někdy dřív si všimla mého prsteníčku na levé ruce. Malý třpytivý zásnubní prstýnek. Ale žádný snubní prsten k němu. Bylo mi třicet osm, a přestože jsem si zálibně představovala, že podle mé svěží pleti usoudí, že jsem o deset let mladší, bylo jí samozřejmě jasné, že jsme přibližně stejně staré.

„O tom už jsme mluvily dřív. Víte, že na tu otázku nemůžu odpovědět.“

Prosebně se na mě zahleděla. „Vím, proč se zlobí. Udělala jsem to za jejími zády. Ale když je ochotná se mnou zůstat, tak snad mi chce dát šanci...“ Pohládla si tvrdě, vystouplé břicho a bezděky se jí na tváři objevil úsměv. „Dát *nám* šanci?“

Znovu se ozval můj telefon a tentokrát jsme ho slyšely obě. „Promiňte,“ řekla jsem, „jenom to vypnu.“ Zpod psacího stolu jsem vytáhla kabelku. *Lysette* stálo na mobilu, ne jednou, ale pětkrát. Zírala jsem na displej s neblahou předtuchou. Proč by mě moje věčně zaneprázdněná nejlepší kamarádka tak neodbytně volala uprostřed pracovního dne? Doufala jsem, že je to omyl, ale podle textu jsem poznala, že tomu tak není. Zavolej mi, stálo tam stroze a úsečně, a vůbec se to *Lysette* nepodobalo. Georgie zřejmě postřehla můj znepokojený výraz.

„Potřebujete si něco vyřídit?“ zeptala se.

Z času vyměřeného na naše sezení zbývalo deset minut. Co už může taková chvilka změnit? S provinilým pocitem jsem vypnula telefon a pohlédla jsem na klientku.

„To nic, tohle je váš čas. Pojdme si povídat o tom, jak zvládnete příští týden.“

Těch deset minut mi připadalo nekonečných. Doprovodila jsem Georgie do čekárny, rozloučila se s ní a omluvila se další klientce

za několik minut zdržení. Lysette zvedla telefon po prvním zazvonění.

„Lys?“ zeptala jsem se. „Co se děje?“

Zaznamenala jsem to ještě dřív, než jsem to skutečně slyšela – jestli víte, jak to myslím. Bylo to hrčivé nadechnutí, ještě žádná slova, ale něco v té odmlce plné napětí, co bylo děsivější než výkřik.

„Můžeš...“ Škytnutí a vzlyk. „Můžeš přijet...?“

„Co se stalo?“

„Jde o Sarah,“ odpověděla mezi vzlyky. Musela jsem zapátrat v paměti. Sarah... Sarah... To byla jedna z mladých matek v malebném venkovském městečku, kde Lysette bydlela. Jednou jsem se s ní setkala na oslavě narozenin své kmotřenky Saffron. „Ona je... Mio, ona je mrtvá.“

Musela jsem se přidržet stolu, abych zůstala klidná. Bylo to podivné, ale tehdy, když jsem ji poznala, mi z nás ze všech připadala nejživější. Byla mnohem mladší než matky okolo ní, kterým všem bylo něco přes třicet, ale měla v sobě cosi ještě silnějšího než pouhé mládí.

„Panebože, Lysette. Je mi to moc líto. Co se stalo?“

„Spadla. Z parkovacího domu. Nebo skočila.“ Dala se do pláče. „Hlavně přijed, Mio. Prosím. Jestli můžeš, tak prostě přijed.“

„Budu tam, hned jak to bude možné,“ slíbila jsem jí a už jsem ji netrápila tím, že bych se jí ptala na podrobnosti. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl pevně a sebejistě. Chtěla jsem, aby z mé jistoty mohla čerpat pocit bezpečí.

Ale ve skutečnosti neexistovalo nic, co by jí mohlo dát pocit bezpečí. A zanedlouho jsem měla zjistit, že nic takového neexistuje ani pro mne.

KAPITOLA DRUHÁ

Roger Hutchins se vyznačoval dlouhými kučeravými chloupky v nose, které vypadaly jako zárodek císařského kníru. Pokaždé když naklonil svůj pohledný hranatý obličej k jedné straně – což byla jeho naslouchací póza, kterou si evidentně za celá léta vypěstoval k dokonalosti –, viděla jsem hlavně onu bujnou džungli, jež hrozila, že zničí celý jeho pečlivě kultivovaný vzhled. Bylo to jenom několik týdnů, co odešla moje milovaná bývalá šéfka – a vlastně zároveň mentorka –, a s Rogerem jsme se teprve navzájem otukávali. Přepadla jsem ho časně ráno, ještě předtím, než si na nás mohli dělat nárok naši pacienti. Ranní obloha zarámovaná impozantním oknem jeho nově zděděné pracovny vypadala jako čerstvě vyprané modré prostěradlo.

„Bude těžké sedět na Judithině židli, a to nemyslím doslova.“ Roger se krátce zasmál, což znělo jako suché štěknutí. „Obdivuju individualisty, kteří se neřídí konvencemi,“ pronesl hlasem, jenž vyjadřoval pravý opak. „Svět psychoterapie potřebuje osobnosti, které nejdou s davem.“

Dlouhé, téměř dívčí prsty složil pod bradou do stříšky a pátravě se mi díval do tváře, aby viděl, jak budu reagovat. Měl dokonale čisté, rovně zastřižené nehty, jež vypadaly, jako kdyby právě prošly profesionální manikúrou. Když jsem slyšela, že můj nový šéf se jmenuje Roger, představovala jsem si ho jako nejméně padesátníka – na dovolené s Klubem 18–30 se člověk s nějakým Rogerem moc často nesetká –, ale bylo mu čtyřiačtyřicet, jen o šest let víc než mně. Původně byl vojenským psychiatrem, světově proslulým díky průkopnické práci v oboru posttraumatické stresové poruchy, a byl nesmírně ctižádosti-

vý. To možná vysvětlovalo, proč jsem se s ním necítila ve své kůži, měla jsem pocit, že by mě mohl postavit před vojenský soud, kdybych se neřídila jeho pečlivě zaobaleně formulovanými příkazy.

„U Judith je to tak, že má neuvěřitelný instinkt pro pacienty.“ Slyšela jsem defenzivní tón ve svém hlase a snažila jsem se ho potlačit. „Naučila mě brát pacienty takové, jací jsou, a ne takové, jaké bych je chtěla mít.“

„Jsem rád, že si tak ochotně berete k srdci rady jiných. Těším se na to, až se sám ponořím do vašich případů. Při naší práci je nejdůležitější spolupráce, nemyslíte?“ To poslední, co jsem si přála, bylo, aby strkal prsty do mých případů a říkal mi, jak mám jednat s pacienty, s nimiž jsem pracovala už měsíce, s některými dokonce celé roky.

„Naprosto!“ odpověděla jsem přehnaně souhlasným tónem.

„Dovedu si představit, že Judith pro vás byla velkou oporou v kauze Christophera Vinea. Rád bych, abyste mě informovala, jak se ten případ vyvíjel. Musela to pro vás být fascinující zkušenost, když jste se ocitla přímo uprostřed policejního pátrání. V pátek mi to musíte všechno vyprávět.“

Trochu nuceně jsem se pousmála. Při vzpomínce na ten případ se mi rozbušilo srdce, přestože se to stalo už před dvěma roky. Christopher Vine byl gangster, jehož nešťastná, bezbranná dcera byla mojí pacientkou. Udělat pro ni jen to lepší pro mě bylo natolik důležité, že jsem si svým odhodláním uchránit ji před jeho nebezpečným vlivem téměř zničila kariéru.

„Právě jsem vám to chtěla říct: je mi líto, ale v pátek se s vámi nemůžu sejít. Musím si vzít dovolenou. Moje blízká kamarádka utrpěla traumatickou ztrátu a slíbila jsem jí, že u ní několik dnů zůstanu. Odjíždím dneska hned po mém posledním sezení.“ Roger na to neodpověděl. „Ostatní pacienty jsem přeobjednala. Matka jedné spolužačky její dcery skočila ze střechy parkovacího domu.“

Ta slova mně samotné ještě pořád zněla jako senzační novinový titulek. Zatím nevyvolávala žádné emoce – ale možná právě to by mohlo být pro mě výhodou.

„Ale to je strašné, Mio,“ upřímně zareagoval Roger, a já jsem si

v duchu vyčinila, že jsem se na něj dívala tak kriticky. Tady šlo o reálný život. „Ovšemže za ní musíte jet.“

„Vrátím se v úterý,“ oznámila jsem mu a přitom už jsem vstávala ze židle. „Potom se můžeme vrátit k naší práci a pohovořit si.“

„Informujte mě,“ dodal a sledoval mě očima. „Dejte mi vědět, kdybyste potřebovala pomoc.“

Téměř už jsem ho neslyšela.

~ ~ ~

Trochu jsem se zdržela. Nejdřív jsem vzala svůj malý kufr na kolečkách, který stál v rohu naší ložnice jako nějaký kožený Dalek z Pána času, a nacpala ho letním oblečením, a vzápětí jsem zpanikařila, že na venkově asi bude zima, a začala jsem zase od začátku. Do toaletní tašky jsem strčila novou tubu zubní pasty Colgate Total a pak jsem si začala dělat starosti, že Patrick bude muset jít do práce a z úst mu bude cítit jako Satanovi, a raději jsem ještě zašla do drogerie v půlce Holloway Road.

Musel vytušit mou nervozitu navzdory mému ujišťování, že to zvládnou – že když vůbec někdo tu situaci dokáže zvládnout, tak jsem to já. V posledních několika týdnech málokdy odcházel z policejní stanice dříve než v devět hodin večer, a já jsem si kvůli tomu dělala čím dál větší starosti, ale teď bral schody nahoru po dvou. Až z kuchyně jsem skrz tenké sádkartonové stěny našeho bytu v novostavbě slyšela dupot jak od koňských kopyt.

„Tak jsem tě stihl,“ konstatoval radostně a objal mě kolem pasu.

Odložila jsem sáček s čajem, který jsem právě nořila do hrnku s horkou vodou, a dopřávala jsem si útěchu, kterou mi poskytovaly jeho dlouhé paže ovinuté kolem mého těla. Patrick je vyčouhlý, samá ruka samá noha, nohavice kalhot mu většinou nestačí zakrýt kotníky a zápěstí mu věčně vyčuhuje z rukávů. Ale sluší mu to a všechno to ještě zdůrazňuje dojem, že je v neustálém pohybu. Přivinula jsem se k jeho hubené hrudi a ucho jsem přitiskla přesně k místu, kde mu tlouklo srdce. Zaposlouchala jsem se do jeho pravidelného rytmu

a představovala jsem si, že bije jen pro mě. Pak jsem se pomalu odpoutala, natáhla ruku a odhrnula mu z očí neposlušný pramen zrzavých vlasů. V jeho velkých hnědých očích jsem pozorovala známky stresu a přála jsem si, abych na něj měla víc času.

„Za chvíli už budu muset jít,“ řekla jsem a vykročila ke dveřím.

„Já vím,“ odpověděl. Vytáhl z kapsy pomačkaného saka klíčky od auta a hrdě s nimi zamával. „Odvezu tě na nádraží.“

Tím gestem mě dojal – označení workoholik bylo pro Patricka ještě příliš slabé. Práce nás svedla dohromady před dvěma lety – byl to právě případ Christophera Vinea, o němž se mnou chtěl mluvit Roger. Gemma Vineová byla poslední, kdo viděl otce předtím, než uprchl a rozmetl tím celou Patrickovu kauzu s ničemy, kteří Vineu platili. Patrick si získal mou důvěru a postupně mě přesvědčil, že musíme spojit síly, abychom Gemmu ochránili a zjistili, co všechno vlastně ví. Christophera nakonec zastřelili před jejíma očima a vzpomínka na to mě dlouho pronásledovala. Ale pro Gemmu jsme udělali to nejlepší, co jsme mohli. A nejen to – v průběhu všech těch událostí se nějak stalo, že jsme se do sebe zamilovali.

„Můžu přece jet metrem,“ namítla jsem. „Na ulicích bude hrozný provoz.“

Pohládl mě po tváři. „Mluvila jsi ještě s Lys?“

„Podle hlasu je na tom pořád hrozně,“ řekla jsem a vzápětí jsem se cítila provinile kvůli tomu, jak jsem se zdržela. „Byla bych počkala do víkendu, ale mám pocit, že byla nějaká depresivní už předtím, než se tohle stalo.“

„Je od tebe moc hezké, že tohle pro ni děláš.“ Díval se mi do očí. „Kdyby bylo zle, ty bys byla první, koho bych zavolał na pomoc.“

„To přece musím. Je to moje nejlepší kamarádka. Potřebuje mě.“

Zнала jsem Lysette od svých třinácti let, kdy jsme obě byly v klášterní škole a chichotaly se spolu při hodině matematiky nad články v dívčích časopisech. Později se naše životy rozešly různými směry, ale stále jsem ji považovala spíš za sestru, po které jsem vždycky toužila, než za pouhou kamarádku.

„On tam taky bude?“ zeptal se úmyslně jakoby nic. „Když je na tom Lysette tak špatně?“

„Myslím, že ne.“ Nemusela jsem se ptát, koho myslí. Nikdy se nese-
tkal s Lysettiným nevlastním bratrem Jimem – já sama jsem ho nevi-
děla už víc než dvacet let, tedy kromě toho, že jsem se podívala na pár
jeho neostrých fotek na Facebooku, za což jsem se dodatečně styděla.
Jim byl něco jako moje první láska a později mi ošklivě ublížil, a kvů-
li tomu se v Patrickových očích stal jakýmsi strašákem. „A i kdyby
tam byl...“ natáhla jsem se, abych ho políbila. „Mně je úplně fuk.“
Ještě jednou jsem ho políbila. „Navíc je tlustý.“ Okamžitě jsem svých
slov litovala – prozrazovala on-line stalking –, ale kdo by lákadlu té
moderní vymoženosti odolal?

Začala jsem se zabývat konvicí na čaj. „Ještě jsem to nedostala,“
oznámila jsem se stejnou nonšalancí, s jakou předtím mluvil Pat-
rick.

„To znamená, že si uděláš test?“

„Nechci pokoušet osud,“ řekla jsem, aniž jsem se otočila. Nesnes-
la bych, aby si o mě dělal starosti, nebo dokonce projevoval soucit,
což by bylo ještě horší. Přilila jsem si do hrnku vařící vodu. „Chceš
se něčeho napít?“

Otevřela jsem dveře skříňky a znovu mě zarazilo, jak nesourodě
vypadají moje drahé kousky porcelánu vedle jeho otlučených, zahněd-
lých staromládeneckých hrnků. Před devíti měsíci jsem prodala svůj
byt v jižním Londýně a začali jsme spolu šetřit na dům. Musela jsem
se ovládnout, abych neudělala razii v kuchyni, ale až se přestěhujeme,
místní charita se nebude stačit divit.

„Už bychom měli jet, ne?“ zeptal se Patrick. „Odvezu tě a pak se
musím vrátit do práce.“ Až teď jsem si všimla, že nemá s sebou objem-
nou koženou pánskou brašnu, kterou jsem mu dala k narozeninám –
právník přece nemůže nosit doklady v odrbaném batůžku, jak to dělal
dosud –, což prozrazovalo, že se tu zastavil jen na chvíli. Zpozoro-
val, jak mě to zlobí. „Stejně tu nebudeš. Dneska žádný seriál a jídlo
z donášky.“

„Uvařila bych,“ namítla jsem.

„Bych, kdybych... to jsou hypotézy, miláčku. Až se vrátíš, půjdem na večeři. Budeš tu v neděli?“

„Kvůli Otcí Drákulovi?“ řekla jsem. Jak se dalo očekávat, Patrick O’Leary si přál katolickou svatbu. Přestože jsem byla pokřtěná, byla jsem odpadlík – z pomyslení na všechen ten oheň a síru jsem se vždycky roztrásla. To je možná důvod, proč jsem vymyslela takovou dětinskou přezdívkou pro našeho faráře s jeho napomádovanými vlasy, které si vytrvale česal do čela. „Ne, zůstanu tam do úterý dopoledne. Opravdu s ní potřebuju strávit nějaký čas.“

Viděla jsem, jak moc je Patrick zklamaný. Jeho obličej byl jako filmové plátno, na které se promítá trpká pravda. Byl o čtyři roky mladší než já, a ve svých paranoidních momentech jsem si kvůli tomu připadala jako nějaká vrásčitá Mrs. Robinson. Ale jeho mládí spočívá v něčem jiném než v počtu let podle kalendáře. Má v sobě nádhernou nevinnost, vlastnost, která ho nutí neúnavně bojovat za spravedlnost, často navzdory beznadějným vyhlídkám.

„Je to důležité, Mio.“

„Já vím, ale tohle taky. Příští neděli budu v kostele první, slibuju.“

„Fajn. A já ti v úterý večer něco uvařím.“

„To budu ráda. Ale polévka z pytlíku jako večeře neplatí.“

„Podceňuješ mě. Moje fazole zapečené se sýrem vyhrávají kulinářské ceny.“ Znovu vytáhl z kapsy klíčky od auta.

„Už se nemůžu dočkat,“ slíbila jsem mu.

Ten den jsem nedělala nic jiného, než dávala sliby, které jsem nikdy neměla šanci splnit.

KAPITOLA TŘETÍ

Kymácivě jsem klopýtala chodbičkou rozjíždějícího se vlaku, za sebou jsem vláčela kufr a cítila každou zákrutu a nerovnost trati. Volných míst bylo pomálu, a když jsem se konečně vmáčkla do čtyřmístného kupé, koleny jsem málem vrazila do ženy v elegantním kostýmku, která seděla proti mně. Oči upírala na mobil a pochybuju, že zaregistrovala mou omluvu doprovázenou rozpačitým úsměvem. Přistihla jsem se, že ji napodobuju a v pavlovovské reakci natahuju ruku do kabelky, ale zarazila jsem se a zastrčila jsem mobil zpátky pod tlusté složky klientů, na nichž jsem chtěla pracovat během své improvizované absence. Umínila jsem si, že budu dělat to, co tak často rádím svým klientům: vymáním se ze stereotypu a budu vnímat přítomný okamžik. Čím budu klidnější, tím víc klidu budu moct předat Lysette. Projížděli jsme hustým pásem výškových budov a továren chrlících kouř, ale posléze městská zástavba ustoupila a objevily se stromy a louky a jen občas nějaký dům – dokonce jsem zahlédla pastvinu s pasoucími se krávy. Začala jsem uvolněně a zhluboka dýchat, ale vzápětí jsem si musela přiznat, že bych se asi zbláznila, kdybych nemohla dostat slušný šálek kávy maximálně pět minut chůze od svého domu. V Peterborough jsem přestoupila a vyměnila rychlovlak za mrňavou lokálku. Měla jen čtyři vagony, jimiž procházel prošedivělý průvodčí a přátelsky se bavil s hrstkou cestujících, které patrně všechny znal.

Když jsem vystoupila, čekal na mě na nástupišti Lysettin manžel Ged a poněkud malátně mě pozdravil zdviženou paží. Ged je pohledný muž, ale není to typ, který by mě zaujal. Je povoláním truhlář, má širokou hrud' a laskavé oči, ale vypadá neupraveně a omšele. Je chro-

nicky neúspěšný podnikatel, a navíc kuřák marihuany, ale Lysette vášnivě miluje stejně jako jejich tři děti – a vůbec mu nevadí, že dvě nejstarší nejsou jeho. Z jeho přátelského objetí na mě zavanula vůně tabáku a potu.

Konečně mě pustil. „Jsi skvělá, že jsi kvůli Lysette tak narychlo přijela.“

„To je přece samozřejmé.“

„Ano, ale dobře víme, jak moc máš práce,“ řekl, což mi svým způsobem zalichotilo.

Starý kombík měl zaparkovaný před svéráznou malou nádražní budovou. Moje zavazadla hodil do kufru a nastartoval. Krajina, jíž jsme projížděli cestou do Little Coppingu, byla ponořená do velkolepého oranžovo růžového západu slunce, který by docela dobře mohl být výsledkem hollywoodských speciálních efektů. Louky byly šťavnatě zelené a domy, jež jsme míjeli, byly postavené ze zvětralého starého šedého kamene, který tak dokonale odráží světlo. Jeli jsme kolem jednoho domu chráněného vysokou bránou z tepaného železa. Mezerami mezi mřížemi bylo vidět, že tenhle dům je úplně jiná kategorie. Byl obrovský a rozlehlý – rafinované vyjádření toho, co si architekt myslí o okolních venkovských domcích.

„Pane jo!“ zvolala jsem a snažila se nemyslet na chatrný sádrokarton a zanedbaný společný vstupní prostor svého nového bydliště.

„To je dům Farthingových.“

Lysette mi už před pár lety vyprávěla, že se spřátelila s manželkou poslance Nigela Farthinga. Omlouvala se tehdy za okaté ohánění se slavným jménem, ale zároveň nedokázala skrýt vzrušení z doteku slávy. Jak Farthing stoupal na politickém žebříčku, pospíšil si vzít děti ze soukromé školy a jeho žena se záhy stala organizátorkou a hnací silou místní komunity a stálou členkou školské rady. Farthing byl konzervativec a vycházející hvězda kabinetu s aspirací na pozici budoucího předsedy vlády. Měl přitažlivý vzhled filmové hvězdy, působil dobře před kamerami a pravidelně se objevoval v televizních zprávách. Svou teorii takzvaného soucitného kapitalismu vysvětloval vytrvale a s vřelou upřímností, s níž neopomněl vyjádřit zdráhavý respekt dokon-

ce i ke svým odpůrcům. Tady jsem ovšem viděla, že to je poslanec, který disponuje nevyčerpatelným rodinným majetkem, protože ani ze sebeštědřejších poslaneckých náhrad by nedokázal tohle honosné sídlo financovat.

Nemohla jsem od něj odtrhnout oči. „A uvnitř je to ještě luxusnější?“

„To se můžeš vsadit,“ ujistil mě Ged s náznakem závisti.

Přijížděli jsme právě do srdce vesnice s hezkým viktoriánským kostelem, jehož vysoká věž protínala oranžově zbarvenou oblohu. Když jsem se na kostel zahleděla, zachvěla jsem se při pomýšlení na pohřeb Sarah. Zatím jsem věděla jen v hrubých obrysech, co se stalo, ale už jsme byli skoro doma, a tak mi připadalo nevhodné začít se Geda vyptávat. Projeli jsme návsí vydlážděnou kočičími hlavami a minuli bíle omítnutou místní hospodu U Černého býka. Několik popíjejících hostů se uvelebilo na trávníku před hospodou a užívalo si poslední paprsky slunce. Ged teď zrychlil a řítil se úzkými uličkami s děsivou suverénností člověka, který tu bydlí odjakživa.

Když jsme zastavili, zpozorovala jsem, že všechna světla v jejich malém domku jsou rozsvícená. Na parapetu kuchyňského okna bylo vidět květináče s bylinkami, o které Lysette se Saffron zřejmě pořád ještě vytrvale pečovaly. Čekala jsem, že Lysette málem vytrhne dveře z pantů, aby se mi vrhla kolem krku, ale zatím po ní nebylo ani památky. Vešla jsem do neuklizené předsíně, kde na věšácích visela nesourodá změt' kabátů nejrůznějších velikostí.

„Je nahoře?“ zeptala jsem se Geda.

Postavil moje zavazadla na zem a přikývl.

„Čaj? Vodu? Něco silnějšího?“

„Hrnek nějakého bylinkového čaje. Zajdu jen nahoru pozdravit děti. Je Saffron už v posteli?“

„Ano,“ odpověděl a dál se věnoval konvici na čaj. Tady doma jsem teprve viděla, v jakém je útlumu a jak jsou jeho pohyby pomalé a nejisté.

Bylo už po osmé, a tak mě nemělo překvapit, že moje kmotřenka už šla na kutě. Přesto mi chybělo její přivítání, při kterém jsem vždycky

měla pocit, že jsem skoro stejně úžasná jako Beyoncé. Lysettini dva urostlí teenageři Finn a Barney leželi na podlaze obývacího pokoje a v rukou svírali herní konzole. Stejně jako pokaždé, když jsem se s nimi viděla, jsem byla překvapená, jak jsou velcí – připadalo mi, že jsem se ocitla v pohádce a oni právě spolkli nějaký růstový lektvar. Ve skutečnosti to bylo tak, že mě přepadl pocit selhání – byli viditelnou připomínkou mého věku. Představa, že jsem dost stará na to, abych za sebou měla výchovu syna, který je už téměř mužem, mi stále ještě připadala k smíchu. Ale když jsem se tak na ně zahleděla, nemohla jsem popřít, že moje čtyřicítka se nezadržitelně blíží, a že jsem už vlastně udělala jedno důležité životní rozhodnutí, aniž bych si toho všimla.

„Ahoj vy dva,“ pozdravila jsem je nezvykle rozpačité a mezi dveřmi jsem jim nesměle zamávala.

Mile mě překvapili, když se odtrhli od svých her, vyskočili a s upřímnou vřelostí mě objali. Lysette je vychovala krásně. Možná až přehnaně nadšeně jsem je taky objala a vyšla jsem z pokoje.

Byl čas jít za Lysette.

~ ~ ~

V prvním okamžiku jsem ji rozeznala jenom jako hrbol uprostřed postele, ukrytý ve zmeti polštářů a přikrývek a kolem dokola obklopený použitými papírovými kapesníky, které vypadaly jako záchrané čluny sjíždějící se k ztroskotané lodi. Pro formu jsem zaklepal na otevřené dveře a Lysette se pomalu vysoukala z rozházených peřin. Posadila se, popadla krabici s papírovými kapesníky a začala si dřít mokrý, opuchlý obličej s pocitem, že ji zrazuje. Vypadala hrubě a neforemně, jako by její kontury byly nakresleny tužkou a poté vygumovány. Snažila jsem se ovládnout svůj výraz, abych jí nedala najevo, jak jsem v šoku. Za pětadvacet let našeho přátelství jsem ji takhle nikdy neviděla. Vždycky byla jako skála, nikdy nepůsobila takhle zhrouceně.

„Ahoj drahoušku,“ pozdravila jsem ji a váhavě jsem si sedla na roh

chaotické postele, „rozhodla ses, že ti bude líp, když budeš dělat, že je pořád noc?“

Zarazila jsem se, hned jak jsem to vyslovila, v rozpacích ze svého nemotorného pokusu o normální rozhovor.

„Co mám na to říct?“ podařilo se jí vyloudit na tváři náznak úsměvu. „Vždyť víš, že jsem odjakživa noční tvor jako liška.“ Pak se její výraz zkroutil smutkem a já jsem se vrhla přes postel, abych ji mohla obejmout. „Mio...“ opakovala znovu a znovu, když jsem ji hladila po vlasech a cítila, jak mi tsunami jejích slz smáčí hedvábnou blůzku.

„Já vím,“ utěšovala jsem ji, přestože jsem vlastně nevěděla vůbec nic. Myslím, že říkat si takové malé chlácholivé lži je jediný způsob, jak přežít, jak převzít štafetu, když se život stane příliš krutým.

Po chvíli už její vzlyky nebyly tak drásavé. Odtáhla se ode mě a vrhla se zpátky do hromady polštářů.

„Je jí teprve sedmadvacet!“ zvolala zlostně a zatnula pěsti. *Bylo*, pomyslela jsem si, a to slovo mi připadalo úsečné a zničující. „Prostě nedovedu... ona by něco takového neudělala. Max ji tolik potřebuje!“

Tělo Sarah našli pod parkovacím domem na okraji Peterborough. V kapse měla mobil, jehož rozbitý displej částečně zakrýval text, který nikdy nebyl adresován ani odeslán. LITUJU stálo tam a pod tím bylo jedno X.

„Problém s depresí je, že se dá tak snadno skrývat. Ale je to skutečná nemoc.“

„Neměla depresi,“ důrazně protestovala Lysette.

Musela jsem změnit taktiku. Koneckonců od smrti Sarah uplynuly teprve tři dny a Lysette byla ještě příliš traumatizovaná, než aby dokázala rozumně uvažovat.

„Kdy jsi ji naposledy viděla?“

„Ten den...“ Polkla a roztřeseným hlasem pokračovala. „Ten den, kdy... se to stalo. Ráno. Když jsme odvedly děti do školy, smály jsme se jako dvě trdla kvůli“ – mávla rukou, jako by na tom teď už nezáleželo – „prostě školní blbosti, učitelé, dělaly jsme si jako obvykle legraci. Šly jsme na kafe a najednou bylo poledne. Takhle to s ní

bylo vždycky.“ Tesklivě na mě pohlédla. „Nedovedu si to tady bez ní představit, Mio!“

„To je samozřejmé. Stalo se to teprve nedávno – je to pořád ještě pro tebe neuvěřitelné. Už jsi mluvila s Joshou?“

Joshua byl manžel Sarah. Neznala jsem ho, pouze jsem o něm slyšela. *Josh-ju-a* vyslovovala to Lysette posměšným tónem a dělala si legraci z jeho odměřenosti. Bylo mu pětáctýřicet, ale podle ní se spíš blížil stovce. Jediná nepatřičná věc, kterou kdy udělal, byla ta, že opustil svou první rodinu kvůli dvacetileté dívce, o níž tvrdil, že bez ní nemůže žít.

„Ano, mluvila. Je to takový zatracený robot! Říkal, že všechno musí zůstat ‚normální‘ kvůli Maxovi. Chce ho už příští týden zase poslat do školy.“

„To snad ne!“

Pracuju někdy s dětmi, které ztratily některého s rodičů. Neumějí se vždycky vyjádřit slovy, ale všechny své pocity dusí uvnitř. Nechávám je svádět krvavé bitvy a hrát si na ztroskotání lodí v ohradce s pískem, kterou mám v ordinaci. Děti vědí, že na rozdíl od skutečného života můžou všechnu zkázu napravit a uhladit dlaněmi svých rukou, jakmile skončí sezení.

„Nikdo si neví rady,“ pokračuje Lysette a pevně mi svírá ruku. „Kimberley, Helena a Alex tu chodí, jako by nevěděly kudy kam. Myslela jsem, že si s nimi třeba promluvíš?“

„Kimberley Farthingová?“ zeptala jsem se a Lysette přikývla. Zmocnila se mě zvědavost na záhadnou ženu za tepanou mříží, ale pak jsem si uvědomila, co je důležité. „Lys, nepřijela jsem sem, abych fungovala jako terapeutka. Jsem tady jenom proto, abych tě podpořila.“

Povytáhla si příkrývku před obličej jako štít.

„Jo. Ne. Ovšem.“

„Příliš se mě to dotýká. Kromě toho tu budu jen do úterý dopoledne.“

„Pohřeb bude v úterý. Jestli, jestli...“ Nedařilo se jí ta slova vyslovit. „Jestli koroner o víkendu vydá tělo.“ Opět se zhroutila. Otřásaly jí vzlyky a sladký, pižmový pach, který z ní vycházel, mi napověděl,

že celý den nevstala z postele. Držela jsem ji v náruči a měla jsem nezvyklý pocit, že jsem tu zbytečná. „Nezabila by se, Mio. To by nám neudělala.“

Dlaní jsem jí masírovala záda. Ted' nemělo cenu se s ní přít.

„Udělám všechno, co budeš potřebovat, ano? Cokoli ti v téhle situaci trochu uleví.“

„Mohla bys zítra odvést Saffron do školy,“ řekla pořád ještě s obličejem přitisknutým k mému rameni. „Bude to pro ni zábavnější než se mnou.“

„Samožřejmě.“

„A mohla bys mi přinést skleničku červeného.“

Rozhlédla jsem se po zkáze v její ložnici.

„Co kdybychom si daly skleničku spolu?“

Lysette na sebe natáhla nějaké oblečení a šly jsme dolů. Finn a Barney se nenápadně vytratili z obývacího pokoje a my jsme se proti sobě uvelebily na potrhané sedačce se skleničkami (které nám nalil Ged) v rukou. Dotýkaly jsme se prsty u nohou; moje byly holé, s červeně nalakovanými nehty. Na svých, které vykukovaly z nohavic tepláků, měla natažené pruhované ponožky.

„Kdybych tak byla měla možnost lépe ji poznat.“

Lysette už byla trochu klidnější a dařilo se jí zadržovat slzy. Smutně se usmívala, ztracená ve vzpomínkách.

„Ano, setkala ses s ní jen jednou, vid'? Tenkrát na Saffroniných narozeninách.“

Zamrazilo mě při pomyslení, že právě v tomhle pokoji jsme kdysi byly spolu. Sarah dohlížela na dětskou hru škatulata, hejbejte se, ale ,dohlížela' nebylo to správné slovo pro to, co všechno dělala. Děti byly už beztak roz dováděné ze sladkého narozeninového dortu a bublinkového pití a Sarah do toho pustila nahlas Black Eyed Peas, vykřikovala instrukce a dělala všechno možné, aby na hře nebylo nic předvídatelného. Skončilo to závějí útržků papíru, jekotem a hysterickými slzami. Stála jsem v tom zmatku, popíjela čaj a váhala mezi obdivem a odsudkem.

„Byla opravdu zábavná,“ řekla jsem. Lysette mě upřeně pozorova-

la, jako by dychtila po mých slovech. „Ale byla víc než to, vid’? Byla svým způsobem divoká.“

„To bych neřekla,“ honem namítla Lysette.

„Ne, chtěla jsem vlastně říct... myslela jsem to jako kompliment.“

Lysette pronesla nic neříkající „hm“ a já jsem se snažila nepřipadat si, jako kdybych byla řekla něco nevhodného. Asi minutu jsme tam seděly v nezvykle trapném tichu.

„Byla tak hodná,“ řekla nakonec Lysette. „Když jsem se s ní seznámila, byly Saffron asi dva roky a já jsem tehdy žila s pocitem, že přestávám všechno zvládat.“

Vrátila jsem se v duchu zpátky v čase a snažila se vzpomenout si, jestli byla v nějakém stresu, ale pamatovala jsem si jen to, že jsem u ní tehdy nepozorovala nic než velkou lásku k dítěti a docela pochopitelné vyčerpání. Možná jsem byla natolik zaujatá svými vlastními starostmi, že jsem nerozpoznala jemné nuance jejích nálad.

„Bylo to už tak dlouho, co jsem měla batolata, a prostě jsem... no, však to uvidíš. Odcházely jsme ze skupiny pro mámy s batolaty, měly jsme zpoždění, a Saffron si umínila, že otevře dveře od auta klacíkem – a já jsem najednou vybuchla. Víš, pořádně jsem na ni zařvala a Sarah mě přitom zahlédla. Myslela jsem, že po mně vrhne takový ten pohled – znáš to, ten patentovaný pohled dokonalé matky, kterým se na tebe někdy podívají, když se tvé dítě začne chovat příšerně –, ale ona to neudělala. Ona se mi začala smát.“

„Cože? Opravdu se ti smála?“

„Jo. Trochu mě to zarazilo, ale ona nás pak prostě odvedla s sebou. Bylo léto a skončily jsme u skleničky ginu s tonikem na zahrádce Černého býka a děti jsme nechaly, aby si zatím hrály na houpacích. Myslím, že jsme se trochu opily. Věděla přesně, co potřebuju.“ Na chvíli se odmlčela. „Věděla to líp než já.“

„Co se stalo s tvým autem?“

Pro tu historku to nebylo vůbec důležité, ale moje myšlenky mě k tomu nějak navedly.

„Myslím, že jsem si pro něj došla další den. Ona tím svým asi odjela domů.“

„Vážně?“

Proč reagovala tak prudce na slovo „divoká“? Všechno, co mi vyprávěla, ukazovalo na neškodnou vesnickou variantu toho, co jsem tím slovem chtěla říct.

„Ale ano. Někdy, když měla před menstruací, schválně jezdila na červenou. S tím svým autem byla postrachem silnic. Už jsem si myslela, že si budu muset místo ní nechat strhnout body za překročení rychlosti.“

Natáhla jsem ruku a pohládila ji.

„Vy dvě jste si zřejmě ohromně sedly.“

Lysette se už zase krabatil spodní ret. Vypadala v tom okamžiku velmi mladě.

„Ale nejenom to. Chci říct, že s ní byla ohromná legrace, ale taky mi opravdu naslouchala. Ať jsem udělala cokoli, nikdy mě nesoudila ani mi nic nevyčítala.“ Musela jsem krotit neodolatelné, narcistické nutkání bránit naše přátelství proti vztahu, který právě popisovala. „Jednoduše mě milovala, a já jsem milovala ji.“

„Já vím,“ řekla jsem, znovu jsem ji objala a nechala ji plakat. „Vím, jak tě to bolí.“

Její další slova jsem stěží slyšela. „Rozhodně nechtěla způsobit, aby se stalo něco zlého.“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se, ale Lysette jen ještě víc zabořila obličej do mého ramene a neodpověděla. Nakonec si rukávem otřela oči, otřásla se a zhluboka se napila vína.

„Jsem ti hrozně vděčná, Mio moje, za to, že jsi tady.“ Její úsměv byl ještě trochu uslzený, ale upřímný. „Opravdu jsem tě potřebovala, a ty jsi bez velkých řečí přijela.“ Cítila jsem, jak mě její slova hřejí. Byl to pocit zároveň prostý, elementární a hluboký. „Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Přijedu pokaždé, když to bude potřeba.“

„Já vím,“ souhlasila. „Pojď, vyprávěj mi něco o sobě.“

Rozhodně nechtěla způsobit, aby se stalo něco zlého. Tu větu jsem ještě měla v hlavě, ale nemohla jsem ohrozit křehký klid tím, že bych na ni naléhala. Ač mi to všechno připadalo triviální, postupně se mi dařilo

zaujmout ji vyprávěním o ulízaném faráři, o tom, jak Patrick tvrdě pracuje, a konečně i o tom, jak moje tělo odmítá spolupracovat.

„Třeba bys mohla požádat otce Drákulu, aby požehnal tvému lůnu,“ navrhla, a obě jsme se smály víc, než ta pošetilá poznámka zasluhovala. „Promiň,“ omluvila se a otřela si oči. Narovнала se a opět se ponořila do svého smutku.

„Je dobře, že se směješ,“ řekla jsem, jak nejvládněji jsem dokázala. „Je jasné, že se potřebuješ uvolnit.“

„Ano,“ zdráhavě souhlasila. Vzala do ruky lahev a nalila si do skleničky poslední zbytky vína. Když se napila, sedlina na dně tvořila vířivé kalné skvrny.

„Sarah by si určitě přála, aby ses smála,“ dodala jsem tiše. „Vím jistě, že by si to přála.“ Otočila se ke mně s planoucím očima.

„To nevím. Už nevím vůbec nic. Vím jen to, že nepřichází v úvahu, že by se Sarah sama zabila.“

„Nemohla třeba jen ztratit rovnováhu?“ zeptala jsem se opatrně. „A spadnout?“

„Ne, soudě podle polohy, ve které ji našli.“ Prudce vstala. „Měly bychom se jít vyspat.“

Když chvíli předtím popřela možnost, že by Sarah spáchala sebevraždu, byla nepřičetná smutkem. Nechala jsem její slova plynout, aniž bych je pořádně slyšela, a nepokoušela jsem se ji přimět, aby připustila možnost sebevraždy.

Tentokrát to bylo jiné. Byla jsem otevřenější. Její slova se ve mně usadila a nechtěla mě opustit.

Deník Sarah: 2. února 2015

Vidím něco, co ty nevidíš a jsi to – TY. Dneska jsem ji pozorovala. Pozorovala jsem ji, jak vychází z domu a nastupuje do auta, a bylo mi špatně. Vykračovala si to k němu, jako by jí patřilo nejenom to auto, ale celá ulice. Ne – víc než to. Jako by jí patřila celá vesnice i se mnou uvězněnou uprostřed. Nebylo úniku.

Když odjela, málem jsem jela za ní, ale i kdyby o tom nevěděla, nechtěla jsem jí doprát tu radost. Měla jsem pocit, ten známý pocit, že mám chuť strhat ze sebe svoji zatracenou kůži, a málem jsem sáhla do kabelky, ale odolala jsem. Místo toho jsem si vyndala kosmetickou taštičku, namalovala si rty a poslala si pusu do zrcátka, přestože jsem bulela. Působí na mě tak, že se cítím nanic, a přitom se k tomu nemůžu přiznat. Ani Lysette, a ta zná všechna moje nejhlubší a nejtemnější tajemství.

Zná vůbec někdo doopravdy naše nejhlubší a nejtemnější tajemství? Protože kdyby to tak bylo, jak bychom mohli vědět, jestli nás ještě mají rádi, natož jestli nás milují? A kdyby nás nemilovali a MY bychom nemilovali sami sebe, jak bychom vůbec mohli dál žít?

Když jsem vyzvedávala Maxe a dala mu pusu, třel si tvářičku, jako by to neměl rád, ale z toho, jak se uchichtával, jsem poznala, že se mu to líbilo. Přivinula jsem ho k sobě ještě těsněji a na ničem už nezáleželo. NA NIČEM. Byli jsme jenom já a on proti celému světu. To mi nemůže vzít.

Ještě někomu by se to líbilo. Věděla jsem to – vidím, jak se na mě dívá. Říká, že jsem paranoidní, že vidím věci, které neexistují, ale tím to není. Odkáživa mám nějaký šestý smysl – vím věci, které bych vědět neměla. Někdy si myslím, že je to až trochu nebezpečné.

Člověk to může získat zpět za jediný okamžik. Právě tehdy a tam jsem

milovala pocit, že jsem opět ve své kůži. Byla jsem mladší, víc sexy. Byla jsem vamp. Ten pocit netrval dlouho. Proto jsem mu později poslala textovku. Něco neškodného, malinko legračního. Hned mi odepsal – věděla jsem, že to udělá, na to jsem nepotřebovala šestý smysl.

Když jsem ležela v posteli a poslouchala, jak dýchá – ne, vlastně to bylo chrápání –, přemýšlela jsem, jestli to, co jsem udělala, bylo opravdu neškodné. Počítala jsem každý jeho výdech – zní to zatraceně blbě, ale schraňovala jsem si je. Všechno, co se zdá být nezávazná legrace, nemusí skončit až tak nezávazně, že? Jsem tak hloupá, že na to občas zapomenu, zrovna když na tom záleží. Když to dělám já. Když teď sedím v koupelně a sepisuju to, je pozdě. Je už moc pozdě.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Saffroniny holínky měly na špičkách tlusté gumové čmeláky. Během desetiminutové cesty do školy se jí podařilo nakopnout jejich rozesmátými žlutými obličejí každou myslitelnou překážku: kandelábry, zdi – a právě teď měla nohu napřaženou proti stříbřitě lesklému disku kola u automobilu.

„Saffron!“ přistihla jsem se, že na ni ječím, a ztišila jsem hlas. „Tohle je něčí auto. Tobě by se taky nelíbilo, kdyby – nevím, třeba kdyby nějaký cizí člověk přišel do tvého pokoje a kopal do tvého prasátka Peppy.“

Saffron pootočila hlavu a podívala se na mě jako malá, nedůvěřivá sůvička. Nechala nohu ve vzduchu a dávala mi tak mlčky najevo, že jsem ještě nevyhrála.

„Ty vůbec nevíš, jaké to je, když je člověku šest. Nikdo, komu je šest, už nestojí o prasátko Peppu – to by leda musel být natvrdlý.“

„Dobře, tak zapomeň na prasátko Peppu.“ A zapomeň na moji ujetou představu fotbalového chuligána, který ještě k tomu nenávidí prasátko Peppu, jak tě přepadává ve tvém pokoji. Saffron mě zbožňovala – jak jsem to mohla tak pokazit při první příležitosti, kdy se ona začne chovat jako dítě, a ne jako vzorňačka? „Je to prostě tak, že člověk nemůže chodit po ulici a kopat do aut jiných lidí. Pojd', nebo přijdeme pozdě.“

Zarazila jsem se, když mi došlo, jak můžou moje netrpělivá slova znít jejím uším. Pospěš si, ať se dostaneš do školy, kde tvůj kamarád, který přišel o maminku – což je nejhorší noční můra každého dítěte – buď bude, nebo nebude. Klekla jsem si, abych jí byla blíž.

„Máma těmhle autům říká žrouti benzínu.“ Vyдалa podivný mlas-kavý zvuk a pohled měla pořád upřený na lesknoucí se disk kola. „Tohle děláme, když nám nedají přednost.“

„Takhle?“ řekla jsem a napodobila její „ňuk ňuk ňuk“, zatímco koleny mých drahých džínů začala prosakovat blátivá voda.

„Ne, Mio,“ řekla otráveným tónem. „Takhle žrouti benzínu nezně-jí.“ Vyrazila jako střela, až jí holínky pleskaly o chodník. „Tak už poběž, loundo!“

~ ~ ~

Když jsme prošly vraty školy, bylo tam už jenom pár opozdílů. Ne, tohle slovo se pro ně nehodilo. Tři ženy, které stály u dveří, působily nabuzeně, na první pohled vibrovaly zjevným nervózním nábojem. Když se Saffron vrhla ke dveřím, všechny najednou se otočily jako nějaké elegantní tříhlavé monstrum.

„Zpomal, miláčku,“ řekla štíhlá, světlolvasá žena a nenuceně autoritativním gestem napřáhla paži, aby ji zarazila.

Čekala jsem, že se Saffron bude vzpírat, ale místo toho se poslušně zastavila. Když jsem k nim došla blíž, přehnaně vstřícně jsem se na ženu usmála.

„Nemějte strach, neunesla jsem ji. Jsem Mia, její kmotra.“

Její kočičí oči si mě prohlédly od hlavy k patě. „To říkáte vy.“

Nervózně jsem se zasmála, protože jsem se nezmohla na vtipnou odpověď. Brunetu, která stála vedle ní, jsem si pamatovala z nějakých minulých večírků. Zblízka nevypadala zdaleka tak elegantně jako ta blondýnka. Byla trochu baculatá, měla pečlivě namalovanou pusu a na sobě evidentně hodně drahou, kožešinou lemovanou bundu. Třetí žena působila oproti těm dvěma docela obyčejně. Dívala se kolem sebe přes velké brýle a ani se nepokoušela o úsměv.

„My už se známe, vidíte?“ řekla hnědovláska přívětivě. „Melissa?“

„Mia.“ Vteřinu jsem zaváhala. „Jsem ráda, že jsme se zase potkaly. Ale teď bych asi měla tady to dítě dopravit do třídy.“

„Jen klid,“ ozvala se blondýna a já se musela hlídat, abych nezare-

agovala uraženě na její povýšeně shovívavý tón. Teď už mi bylo jasné, že to je Kimberley Farthingová, ale nechtěla jsem jí dopřát pocit celebrity a dát jí najevo, že vím, kdo je. „Určitě ještě nezačalo normální vyučování.“

„Ne, ovšemže ne,“ přisvědčila jsem a okamžitě jsem se cítila provinile za kritické soudy, které se mi v hlavě odvíjely jako magnetofonový pásek.

Těžké dvoukřídle dveře za námi se rozlétly a prošel jimi podsaditý muž v brýlích s drátěnými obroučkami. Měl na sobě kostkovanou košili a hnědé kalhoty a vypadal v tom venkovsky působícím oblečení starší, než ve skutečnosti byl. Hladký obličej a hříva plavých vlasů mi napověděly, že mu nemohlo být víc než pětadvacet. Ale nebylo to pouze oblečení, kvůli čemu působil starší, byl to taky pocit smutku, který z něj vyzařoval. Tíživý smutek, jaký člověk nosí na bedrech po celý život.

„Saffron!“ zvolal s nečekanou vřelostí v hlase. „Tady jsi!“

„Promiňte, pane Grieve,“ omlouvala se Saffron s provinilým výrazem v očích. „Já vím, že se nemá chodit pozdě.“

Klekl si na kolena právě tak, jako já před chvílí u auta. Věděl – stejně jako já –, že Saffron je zahlcená pocity, které neumí vyjádřit slovy.

„Vždyť se zas tolik nestalo,“ řekl a natáhl k ní svou velkou ruku. „Hlavně že jsi tady.“

Vstal a Saffron s naprosto přirozenou důvěrou vložila svou malou ruku do jeho velké tlapy. Tři matky fascinovaně pozorovaly scénku, která se tu právě odehrávala. Měla jsem chuť něco říct, nějak se zapojit, ale cítila jsem, že v tomto výjevu pro mě není role.

„Dámy,“ pozdravil je tlumeným hlubokým hlasem. Třem ženám věnoval jen zběžný pohled – bylo vidět, že je stále ještě zcela soustředěný na Saffron.

Kimberley k němu vykročila a dotkla se jeho holé paže pokryté jemným chmýřím světlých chloupků. „Chci, abyste věděl, že všechny na vás dneska budeme myslet.“

Pan Grieve – pokud se tak jmenoval – zavrtěl hlavou, jako by si netroufal promluvit, a odvrátil se.

„Tak poběž, dítě,“ obrátil se k Saffron a držel otevřené dveře, aby mohla proběhnout.

„Nechtěla byste jít s námi na kávu?“ zeptala se bruneta. Napadlo mě, jestli to snad má být omluva za to, že popletla mé jméno. Kimberley byla duchem nepřítomná a pořád ještě měla oči upřené na zavírající se dveře, i když Saffron a její učitel už zmizeli uvnitř.

„Možná že když budete s námi vy, podaří se nám přesvědčit Lysette, že už se musí vrátit do života.“ S úsměvem se naklonila a dala mi polibek na tvář tak nečekaně, že jsem málem ucukla. „Já jsem Helena, pro případ, že máte stejně špatnou paměť jako já.“

Odmítnout pozvání by bylo neslušné. Až mnohem později jsem začala uvažovat, jestli „neslušné“ bylo to správné slovo.

~ ~ ~

Už od rána byl zataženo a pošmourně, ale teď mrholení propuklo v opravdový liják. Co nejrychleji jsme přešly půvabné náměstíčko, kde se od dlažebních kostek odrážely velké kapky deště. V bistru, jehož název Crumpet byl vyveden výraznými zakroucenými černými písmeny na kývajícím se vývěsním štítu, nebylo kvůli promáčeným dětským kočárkům a otevřeným deštníkům k hnutí. Stolky plně obsazené zmoklými, mrzutými zákaznicemi byly namačkané těsně k sobě. Kimberley si razila cestu vším tím chaosem, který se před ní rozestupoval jako biblické Rudé moře, a nějakým zázrakem přiměla číšníka, aby nám našel místa u stolu v rohu, která byla pro nás jako stvořená. Přistihla jsem se, že musím myslet na to, co mi Lysette říkala předešlý večer: jak mě prosila, abych jí pomohla. Kimberley už držela v ruce jídelní lístky, aby nám je rozdala, a číšník zatím před ní automaticky postavil karafu s vodou. Nedovedla jsem si představit, že by někdy potřebovala pomoc, i kdyby šlo třeba o nukleární katastrofu. Kdyby měla Kimberley na starost kariéru Nigela Farthinga, vsadila bych se, že do Vánoc by byl premiérem.

„Lysette se neozývá,“ sdělila nám, jakmile jsme se usadily. Seděla na židli vzpřímeně a grációzně jako baletka. Helena seděla vedle ní

a ty dvě spolu působily jako komise při přijímacím pohovoru. „Poslala někomu z vás zprávu?“

„Opravdu si o ni dělám starosti,“ prohlásila třetí žena, jež seděla vedle mě a již jsem teprve začínala pořádně brát na vědomí. Věděla jsem, že se jmenuje Alex a že Lysette patrně zbožňuje, ale to bylo všechno. „Jak zle je na tom?“ Vyčítavě na mě pohlédla. Cestou sem mě všechny tři podrobily letmému výslechu, z něhož vyrozuměly, že jsem Lysettina kamarádka a taky terapeutka. „Vy to přece musíte poznat.“

Rázem se na mě ještě víc zaměřily, jako by mě chytily do sítě, která se začínala stahovat. Chtěla jsem promluvit, ale slova se mi zadrhla v krku, ještě než jsem je dokázala vyslovit. Naštěstí právě přicházel číšník. Kostkovanou košili měl napůl zastrčenou do džínů a v ruce držel pomačkaný blok.

„Můžu vám, děvčata, pro začátek nabídnout něco k pití?“

Mluvil s typickou australskou stoupavou intonací a líně protahoval slova. Rukou si prohrábl hnědé vlasy dlouhé až k límci košile a ve tváři mu hrál lehký úsměv. Nejsme žádná děvčata, pomyslela jsem si, táhne nám na čtyřicítku, ale vzápětí mi došlo, že v právě v tom spočívala jeho pointa.

„Nám třem netučné latté, Jakeu,“ poručila si Kimberley, otočila se ke mně, načež své doširoka otevřené zelené oči znovu obrátila k němu, jako by byla mojí tlumočnicí. „Co si dáte vy?“

„Pro mě plnotučné latté,“ řekla jsem a okamžitě jsem věděla, jak idiotsky to zní. „A nějaký croissant nebo něco takového?“

„Hned to bude!“ poznamenal a začal se prodírat mezi stoly směrem k hlučnému kávovaru.

Alex ho sledovala očima, které se jí začaly plnit slzami.

„Omlouvám se... omlouvám se,“ hlesla, sundala si brýle a zmačkaným tuhým papírovým ubrouskem si otírala zvlhlé oči. Měla neupravené, okousané nehty a její levá ruka bez prstenů vypadala vedle masivních diamantů jejích kamarádek jako nahá. „Prostě mi to připadá morbidní, když tady sedíme a objednáváme si kafe, jako by bylo normální, že tu s námi není Sarah. Pořád se musím dívat na dveře, jako by měla každou chvíli vejít.“

„Spíš vběhnout,“ doplnila ji Helena s pokusem o úsměv. Její samohlásky zněly trochu nosově, zřejmě londýnský přízvuk: chyběla jim ostrá preciznost, již se vyznačovala mluva Kimberley. „Jako omluvu by chtěla za nás všechny zaplatit kafe a Jake by nám kvůli ní nosil zákusky gratis.“

„Jake na ni vždycky trpěl,“ souhlasila Alex.

„Už bychom tu měly hromadu muffinů,“ dodala Helena se smíchem, ale tvář jí hned zase potemněla, když vyprchal okamžik úlevy od kruté skutečnosti. Nastala chvíle ticha a Kimberley se opět obrátila ke mně. Všimla jsem si, jak pohledy ostatních dvou žen kopírují ten její.

„Jak se daří Lysette? Chtěla jsem říct... promiňte, to byla hloupá otázka. Sarah byla její nejlepší kamarádka. Chtěla jsem říct, co pro ni můžeme udělat?“

Pocit, který se mě zmocnil, byl tak elementární, že jsem si ho ani nemohla vyčítat. To *já* jsem její nejlepší kamarádka, chtělo se mi zakřičet. Jsme nejlepší kamarádky od svých třinácti let a na tom se nikdy nic nezměnilo.

„Ztráta někoho blízkého, zejména následkem traumatické události, je velmi složitá zkušenost,“ vysvětlovala jsem a můj hlas zněl nakřáple a nabubřele. „Lysette je v šoku. Těžko říct, jak dlouho to může trvat, ale nakonec to odezní.“

„Byly si tak blízké,“ řekla Kimberley. Detailně si mě přitom prohlížela, jako kdybych byla vzácný exemplář sibiřského tygra držený za mříží. „Kdyby se Sarah chystala něco takového udělat, nevěřím, že by Lysette nepoznala, že něco není v pořádku.“

Alex na ni vrhla rychlý pohled a v jejích očích bylo cosi nečitelného. Sklopila zrak a začala vlhkým ubrouskem utírat loužičku vody na stole.

„Ale Lysette byla minulý týden pryč,“ namítla Helena, a ve mně se zvedla vlna ochrannářských pocitů. Lysette si už tak dělala dost výčitek a nepotřebovala, aby jí ty tři přiřkly další.

„Když je někdo rozhodnutý to udělat,“ – připadalo mi až kruté pokračovat – „je velmi těžké mu v tom zabránit.“